

Chory na puchlinę

Uzdrowienie zatwardziałości serca człowieka

I stało się, gdy wszedł Jezus w dom niektórego przedniejszego Faryzeusza w sabbat, aby jadł chleb, że go oni podstrzegali. A oto człowiek niektórzy opuchły był przed nim. A odpowiadając Jezus, rzekł do zakonników, i do Faryzeuszów, mówiąc: Godzili się w sabbat uzdrawiać? A oni milczeli. Tedy on ująwszy go, uzdrowił i odprawił. A odpowiadając rzekł do nich: Któregoż z was osieć albo wół wpadnie w studnię, a nie wnet go wyciągnie w dzień sabbatu? I nie mogli mu na to odpowiedzieć – Łuk. 14:1-6.

Czym jest puchlina?

Puchlina to przestarzały termin medyczny używany dla określenia zjawiska puchnięcia tkanki miękkiej w związku z gromadzeniem nadmiaru wody. W dawnych czasach o danej osobie można było powiedzieć, że ma puchlinę. Oznaczało to mniej więcej tyle, że osoba taka cierpiała na obrzęk bądź opuchliznę z powodu zastoinowej niewydolności serca.

Obydwie formy tej choroby pojawiają się w Palestynie; pierwsza związana z wodą nazywana obrzękiem tkanki podskórnej, zależna od choroby serca bądź nerek, oraz forma ograniczona do jamy brzusznej, będąca zwykle wynikiem infekcji wątroby. Mężczyzna uzdrowiony przez Jezusa był najwyraźniej w stanie się poruszać, skoro wszedł do domu faryzeusza (Łuk. 14:2).

Pismo Święte nie mówi, dlaczego Jezus został zaproszony do domu faryzeusza. Faryzeusz ten mógł lubić Jezusa lub mógł chcieć dowiedzieć się o Nim czegoś więcej. Nie wiemy także, dlaczego mężczyzna chory na puchlinę był tam obecny. Mógł być sługą w tym domostwie. Jezus wykorzystał tę okazję, by wygłosić wielką lekcję moralną odnośnie sabbatu, a tym samym Wieku Tysiąclecia. Dokonał tego cudu w Perei położonej w południowej części Palestyny.

Cuda uzdrowienia dokonane przez Jezusa

Jezus dokonywał czterech rodzajów cudów: wypędzenia duchów, uzdrowienia, kontrolowanie sił natury oraz wskrzeszenia. Choć dokonał wielu takich cudów, to jednak nie wszystkie zostały zapisane. W Jan. 21:25 czytamy: „Jest też jeszcze i innych wiele rzeczy, które czynił Jezus; które gdyby miały być wszystkie z osobna

spisane, tuszę, iż i sam świat nie mógłby ogarnąć ksiąg, które by napisane były”.

W sumie zapisanych zostało 36 cudów dokonanych Jezusa, zaś siedem z nich miało miejsce w sabbat. Te cuda to: 6 przypadków wypędzenia duchów, 18 uzdrowień, 9 dotyczących okiełznania sił natury oraz 3 wskrzeszenia.

Jezus i sabbat

Jezus dokonywał cudów w sabbat, ponieważ był Panem sabbatu. „Albowiem Syn człowieczy Panem jest i sabbatu” (Mat. 12:8). Jezus wiedział, że cuda, których dokonywał, były jedynie próbką cudów wspomnianych w Izaj. 35:5-6: „Tedy się otworzą oczy ślepych, a uszy głuchych tworzone będą. Tedy poskoczy chromy jako jeleni, a niemych język śpiewać będzie”.

Gdy Jezus uzdrowił w sabbat mężczyznę chorego na puchlinę, nie chciał rozdrażnić uczonych w Piśmie i faryzeuszy. Możemy być wdzięczni, że złamał jedynie przepisy faryzeuszy, ale nie przestąpił Bożego sabbatu (Mat. 5:20).

Jezus, cuda sabbatowe i faryzeusze

Pomiędzy Jezusem a faryzeuszami była fundamentalna niezgoda odnośnie postawy człowieka w sabbat. Brat Russell wyjaśnia to w Reprincie 3316:4: „Sabbat został uczyniony dla człowieka – był ustanowiony dla dobra ludzi, ich fizycznego, umysłowego i moralnego od poczynku, jak również regeneracji i wzmocnienia. Faryzeusze traktowali ten dzień, jakby Bóg chciał, by sabbat był w jakiś szczególny dzień obchodzony i po to stworzył człowieka. Wyraźnie byli w błędzie; to nasz Pan właściwie pojmował Zakon oraz wiernie go wypełniał”.

Odnosnie rozmów naszego Pana z faryzeuszami na temat sabbatu brat Russell napisał następujące słowa w Reprincie 2434:1: „Nie możemy uważać, że fakt, że nasz Pan dokonał tak wielu spośród swych cudów w sabbat zamiast w inny dzień, jest oznaką braku szacunku dla tego dnia lub jest dowodem na chęć sprowokowania faryzeuszy. Raczej możemy przypuszczać, że dokonanie tak znaczących cudów tego dnia w znacznym stopniu miało na celu wskazanie na wielki dzień sabbatowy – Tysiąclecie, siódmy tysiąc lat w historii ziemi, gdy pozafiguralne i znacznie większe cuda oraz błogosławieństwa spłyną na ludzkość. Tenci początek cudów uczynił Jezus w Kanie Galilejskiej, a objawił [zawczasu] chwałę [przyszłą] swoją (Jan 2:11)”.

Uzdrowienie mężczyzny było symboliczne

Uzdrowienie tego mężczyzny z puchliny było nie tylko literalne, ale także symboliczne. Z powodu skutków grzechu serce człowieka stało się zimne, wręcz kamienne. Zatwardziałość serca człowieka ma źródło w zatwardziałości Szatana. Pragnienie Szatana, by panować, doprowadziło go to tego, że stał się ojcem kłamstwa i pierwszym mordercą, gdy zwiódł Ewę i doprowadził ją do nieposłuszeństwa i kary śmierci (Jan 8:44; 1 Mojż. 3:17-19). Nie martwił się potępieniem, które spadło na człowieka, a pragnął jedynie stać się jak Najwyższy (Izaj. 14:14).

Od czas upadku w Edenie, Szatan bezustannie prowokuje zło i zatwardziałość w sercach ludzkich za pomocą samolubstwa. Można to zobaczyć na przykładzie historii Kaina. Gdy Bóg zapytał Kaina, gdzie jest jego brat Abel, odpowiedź Kaina przesiąknięta była bezdusnością: „Nie wiem; izalim ja stróżem brata mego?” (1 Mojż. 4:9). Jak samolubstwo wzrastało w ludziach przed potopem, tak samo zatwardziałość w ich sercach. Zatwardziałość ta oddana jest w 1 Mojż. 6:5: „wielka była złość ludzka na ziemi, a wszystko zmyślanie myśli serca ich tylko zło było po wszystkie dni”.

Po uwolnieniu Izraela z niewoli, Bóg dał mu swój Zakon i przymierze na górze Synaj. Mojżesz wyraził kwintesencję tego Zakonu w 5 Mojż. 6:5-6: „Będziesz tedy miłował Pana, Boga twego, ze wszystkiego serca twego, i ze wszystkiej duszy twojej, i ze wszystkiej siły twojej; a będą te słowa [...] w sercu twojem”. Bóg pragnął, by Izrael przestrzegał Jego Zakonu w swych sercach, by mógł błogosławić im ustawicznie. „Aby się mnie bali, i strzegli wszystkich przykazań moich po wszystkie dni, aby się im dobrze działo i synom ich na wieki” (5 Mojż. 5:29).

Jednak Bóg znał koniec od początku i zapowiedział przez Mojżesza, że ziemskie błogosławieństwa doprowadzą Izraela do pychy w sercu i zapomni on o tym, by służyć Panu. „By snąć, gdy jeść będziesz do sytości, i piękne domy pobudujesz, a mieszkać w nich będziesz; I gdyć się wołów i owiec namnoży, srebra także i złota będziesz miał dosyć, i wszystko, co będziesz miał, rozmnoży się: Nie podniosło się serce twoje, i zapomniałbyś Pana, Boga twego, który cię wywiódł z ziemi Egipskiej z domu niewoli” (5 Mojż. 8:12-14).

Serce Izraela stało się dumne i twarde, nie chciało być już prowadzone przez Boga. „Przeto, że ten lud przybliży się do mnie usta swemi, a serce jego dalekie jest ode mnie, a bojaźni, którą się mnie boją, z przykazań ludzkich nauczyli się” (Izaj. 29:13). Jezus potwierdził zatwardziałość serca Izraela, gdy za swoich dni zastosował prorocstwo Izajasza do Izraela (Mat. 15:8; Mar. 7:6). Ta zatwardziałość była widoczna, gdy Jezus uzdrowił

człowieka z uschłą ręką. „Tedy spojrzawszy po nich z gniewem i zasmuciwszy się nad zatwardzeniem serca ich, rzekł [Jezus] onemu człowiekowi: Wyciągnij rękę twoją! i wyciągnął; i przywrócona jest ręka jego do zdrowia jako i druga. Tedy wyszedłszy Faryzeuszowie, uczynili wnet radę z Herodyjany przeciwko niemu, jakoby go stracili” (Mar. 3:5-6).

Uzdrowienie serca człowieka w Królestwie

Ostatnim uzdrowieniem, jakiego Chrystus dokona w swoim ziemskim królestwie, będzie uzdrowienie serca człowieka. Serce człowieka musi stać się jak Boże, by było Mu przyjemne i posłuszne. Ta próba dla ludzkości wyrażona jest w przypowieści o owcach i kozłach w Mat. 25. Jednostki z tej klasy owiec otrzymują wieczne życie, ponieważ ich serce jest uzdrowione i okazują to przez miłującą dobroć wobec tych, którym wiedzie się gorzej. „Tedy mu odpowiedzą sprawiedliwi [owce], mówiąc: Panie! kiedyżeśmy cię widzieli taknącym, a nakarmiliśmy cię? albo pragnącym, a napoiiliśmy cię? I kiedyśmy cię widzieli gościem, a przyjęliśmy cię? albo nagim, a przyodzialiśmy cię? Albo kiedyśmy cię widzieli chorym, albo w więzieniu, a przychodziliśmy do ciebie? A odpowiadając król, rzecze im: Zaprawdę powiadam wam, cokolwiekście uczynili jednemu z tych braci moich najmniejszych, mnieście uczynili” (Mat. 25:37-40). Uzdrowienie ich serce pomoże im w doświadczeniu do sprawiedliwości.

Jak Bóg przez Chrystusa uzdrowi serca ludzi nie naruszając przy tym ich wolnej woli? Po pierwsze, usunie ich kamienne serca. „Odejmę serce kamienne z ciała ich, a dam im serce mięsiste” (Ezech. 11:19). „I odejmę serce kamienne z ciała waszego, a dam wam serce mięsiste” (Ezech. 36:26). Nieprzeparta dobroć w Królestwie Chrystusowym rozbije skamieniałe ludzkie serca przez spełnienie wszystkich potrzeb każdego człowieka, wzbudzenie ludzi z grobu oraz usunięcie wszystkich przyczyn samolubstwa. „I sprawi Pan zastępów na wszystkie narody na tej górze ucztę z rzeczy tłustych”. Odpowiedzią ludzkości będzie: „Oto Bóg nasz ten jest; oczekiwaliśmy go, i wybawił nas. Tenci jest Pan, któregośmy oczekiwali; weselić i radować się będziemy w zbawieniu jego” (Izaj. 25:6,9).

Po drugie, Bóg sprawi, że wszyscy ludzie poznają Jego słowo i Jego prawo. „I nie będzie więcej uczył żaden bliźniego swego, i żaden brata swego, mówiąc: Poznajcie Pana; bo mię oni wszyscy poznają, od najmniejszego z nich aż do największego z nich, mówi Pan; bo miłościwi będę nieprawościom ich, a grzechów ich nie wspomnę więcej” (Jer. 31:34). To poznanie doprowadzi do zmiany w ludzkim zachowaniu. „Nie będą szkodzić ani zabijać na wszystkiej górze mojej świętej; bo ziemia będzie napełniona znajomością Pańską, tak jako morze wodami napełnione jest” (Izaj. 11:9). Ludzkość będzie chętna uczyć się Bożych dróg.

„I pójdzie wiele ludzi, mówiąc: Pójdźcie a wstąpmy na górę Pańską, do domu Boga Jakubowego, a będzie nas uczył dróg swoich, i będziemy chodzili ścieżkami jego” (Izaj. 2:3).

Po trzecie, Bóg wyleje swego ducha świętego na całą ludzkość, aby człowiek nie tylko zrozumiał Boży Zakon, ale miał go także wypisanego na swym sercu (Joel 2:28). „Bo im dam serce jedno, i ducha nowego dam do wnętrzości waszych” (Ezech. 11:19). „I dam wam serce nowe, a ducha nowego dam do wnętrzości waszych [...]. Ducha mego, mówię, dam do wnętrzości waszej, a uczynię, że w ustawach moich chodzić, a sądów moich przestrzegać, i czynić je będziecie” (Ezech. 36:26,27).

Te trzy działania pod Nowym Przymierzem przemienią ludzkość z buntowników przeciwko Bogu w Boży lud.

„Ale to jest przymierze, które postanowię z domem Izraelskim po tych dniach, mówi Pan: Dam zakon mój do wnętrzości ich, a na sercu ich napiszę go, i będę Bogiem ich, a oni będą ludem moim” (Jer. 31:33).

„I będą ludem moim, a Ja będę Bogiem ich. I dam im serce jedno, i drogę jedną, aby się mnie bali po wszystkie dni, tak, aby się im dobrze działało, i synom ich po nich” (Jer. 32:38-39).

Ta przemiana serc sprawi, że Izrael i cała ludzkość powróci do pozycji ziemskich synów Bożych. Ich serca będą związane ze sobą nawzajem i z ich Bogiem więzami miłości agape, takiej, jaką związany jest ich Bóg i Jego umiłowany Syn.

Kalinski Erwin